

хришћанина у овоме свету.

Када падне у најстрашније грехе, у најдубље грехе, у бездане понора грехова, ни онда не сме да буде очајан. Сети се разбојника на крсту, за тренутно покајање рај му је дат, рај отворен[14]. Сети се свих покајаних грешника међу

Господ, у свима нашим падовима, у свима нашим лутањима, у туђој земљи, далекој земљи без Бога.

Нека Благословни Господ разбуди све безбожнике, све невернике; нека сваког удари громом небеске милости, громом небеске милости у савест, душу; нека се сваки разбу-

Тражење оправдања не само што није особина монаха, него нема никаквог додира са духовним животом. Треба да схватим да грешим. А када за себе тражим оправдање, изопштавам се из заједнице са Богом и лишавам се благодати Божије, јер благодат Божија не силази када сам у заблуди. Од оног тренутка када човек тражи оправдање за оно што не може да се оправда, изолује се, усамљује се од Бога. Та усамљеност је као... изолација од гуме између човека и Бога. Може ли кроз гумену изолацију да пролази струја? Не може. Тако човек улази у изолацију. Јача изолација него што је оправдавање не постоји за благодат Божију! То је као да подижеш зид да би одвојила саму себе од Бога, па тако губиш и пресецаш свако општење са Њим.

старац Пајсије Светогорац

Светител^аима, а њих је безброј. Господ Благословни отвара пут небески и не гледа да ли смо ја грешник, ти грешница, него да ли смо ми покајани. Када угледа да смо окренути путу покајања, Он ће потрчати к нама, раширити Своје родитељске руке, загрлити и целивати нас. Тако треба волети, треба живети, (не) плашити (се) ђавола. Само буди готов да у свим својим понорима греха завапиш Господу, Оцу Небеском, као блудни син: „Оче, сагреших небу и теби. Прими ме као једног од својих најамника“. И Небески Отац га је примио. И тада, тада ће загрмети хорони наше Небеске браће, Светих Анђела, тада ће настати чудесно весеље на Небу што смо се покајали. Тада, тада ће Благословни Господ увести у радост небеску своју и нас грешне, само покајане грешнике, Благословни

ди и пробуди и крене у своју небеску отацбину, на небеску гозбу међу свету браћу Небеску, Анђеле; нека тамо заједно са њима живи Вечном Божанском Истином, Вечном Божанском Правдом и свима вечним радостима небеским. Све то Благословни Господ даје свима нама, дарујући нам кад треба покајање да савладамо све што нас одваја од Њега. А Он нас чека у Свој родитељски небески загрљај да се похвали пред Анђелима небеским и рекне:

„Овај син мој, ово чедо моје, беше мртво и оживе, беше изгубљено и нађе се“.

Господе, Теби хвала за ово Свето Еванђеље, Теби хвала за ову Благословни Вест, што си створио човека да може победити сваки грех, сваког ђавола. Теби слава и хвала, сада и увек и кроз све векове. Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

НЕДЕЉА О БЛУДНОМЕ СИНУ

СВЕТА ТРИ ЈЕРАРХА

Лк. 15, 11 - 32, зч. 79; Мт. 5, 14 - 19, зч. 11.

1Кор. 6, 12 - 20, зач. 135; Јев. 13, 7 - 16; Зач. 334.

прејодобни Јустин Нови Ђелијски
О БЛУДНОМЕ СИНУ

Данас, рођендан је других људи, уствари рођендан сваког човека. Данашње Еванђеље казује нам страшну истину и дивну у исто време. Страшну – што грех захвати човека, сваког човека. Дивну – што је покајање сила која уништава сваки грех; и још нешто далеко више и славније: покајање је сила која одводи човека у наручје Оца Небеског, сила која изазива дивљење међу небеском житељима, међу Анђелима. Реч покајање значи спасење.

Шта све бива с човеком, шта се збива са њим кад он тоне у грех? Куда то човек одлази када пригрли грех? Чули сте у данашњем Светом Еванђељу: Он, син Божји, тражи од Оца Небеског цело имање која припада њему. Шта је то? Душу, савест, тело, Вечну Истину, Вечну Правду. То даје силу, а син одлази у даљну земљу. Грех... грех и јесте даљна земља; грех јесте земља која неће Бога, неће Оца Небеског; грех се крије у мраку да се не види; сваки грех далеко удаљује човека од Бога. Далеко од Бога грех одбацује, вели се у једној црквеној

молитви, далеко од Бога.

Заиста, сваки грех одбацује човека од Бога. Зато је и овог блудног сина грех одвео у далеку земљу, даљњу земљу. Душа човекова, која је слика и прилика Божја, кад прихвати грех, одвоји се од Оца Небеског, бежи од Њега и хоће да живи сама. Чиме? Тим имањем, том имовином коју је донела од Оца Небеског, од Бога. Душа која грешити постепено умире, удаљује се од Бога, у њој је све мање и мање живота, све више смрти и смртнога. Живот далеко од Бога смрт је, смрт је за душу која је прекинула везу с Богом. У тој далекој и даљној земљи, шта ради блудни син? Он троши имање своје, троши душу, троши савест, троши тело живећи беспутно. Када у њему умре све што је небеско, умире правда Божја, истина Божја, љубав к Богу, умире у њему сав небески свет. Тада, тада настаде велика глад у тој даљној земљи: гладна је душа у блудном сину, гладна савест, гладно срце; нигде правде Божје, нигде истине Божје, нигде радости Божје. И он се нађе у ве-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

ликој невољи. Заиста је за душу човека велика невоља бити далеко од Бога, живети насупрот Богу....

Грех увек обећава силна богатства, силне насладе, силне радости, а кад му се предаш тек онда осетиш каква глад настаје у теби, какве те смрти све море. Осећаш да си сав умро, немаш осећања, све је одбегло, све. Он ти за грехе нуди – шта? Лажи, пакост, злобу, све грехе друге, све страсти друге, среброљубље, похоту, гордост. Човек који је гла-

да? Притиснут са свих страна ужасима блудни син, вели се у Светом Еванђељу, дође себи, сети се он чији је син: син Небеског Оца, син Божји, а крај њега и до њега све сами ђаволи...

Сваки грех је мало лудило, сваки грех. Од свакога греха полуди понешто у твојој души. Ако се предаш гресима, ако останеш у њима, ако се не покајеш за њих, страшно лудило захвата душу и тебе. И ти живиш увек ван себе, живиш увек као лудак. Тако човек

Људски је пасти и бити рањен – чак и кад би људски живот на земљи трајао само један једини дан, његове мисли су још од малена наклонене злу (в. Пост. 8;21). Међутим, пасти и потом не устати уопште није људски. Покајање васпоставља човека; оно нам је дато да бисмо и након крштења исцељивали душу. Кад оно не би постојало, тешко да би се човек уопште могао спасти. Управо због тога врлина покајања траје све док је човек жив, јер једино савршени не греше. Чедо моја, кад год видите да вас ваше мисли прекоревашу због неког греха, истог часа узмите лек: покајте се, јецајте, исповедите се и, гле, вратићете се у своје претходно, боље стање.

стишарац, Јефрем Филошејски

дан, он је далеко од Бога. Шта је глад? Не можеш ти душу хранити зељем и воћем земаљским и пшеницом. Она има своју храну, духовну. Њена духовна храна је Вечна Истина Божја, Вечна Правда Божја, Вечна Љубав Божја, Небеске радости. А ђаво ништа не даје, нити има, нити хоће да учини. Она непрекидно умире и никако да умре, јер је у суштини бесмртан. Чим Бога нема, чим нема Божје Истине у себи, ако нема Божје Истине у себи, душа лагано умире.

Заиста, шта сад, куда сад? Око њега све сама. смрт, све сама пустош и пустиња, све наказне страсти, све демон до демона. Ку-

грехом ствара од себе, од душе своје, од тела свога – лудницу.

Како човек долази себи, како се спасава од тог лудила страшног, лудила греховног? Покајањем. Кад дође себи блудни син покајнички завапи: „Оче, сагреших небу и теби. Нисам достојан да будем син твој“. Кад то у себи доживи, кад душу његову удари гром покајања, он крену ка Оцу Небеском, крену ка Њему. А Отац, благи добри Отац, није му дао ни да доврши, него одмах нареди слугама својим небеским: да се донесе најлепша хаљина за покајаног грешног сина, небеска хаљина вечнога живота, вечних радости небеских; да се да прстен

на руку покајаном сину и обућа на ноге; и да се закоље теле угојено да се припреми гозба, небеска гозба; да се радујемо и веселимо вели Отац Небеским Анђелима, да се радујемо и веселимо за једнога човека који долази са земље и каје се. Е, како је човек дивно, чудно и велико биће и створење за Небеског Оца!

Изгубљен беше и нађе се... Хајде да се веселимо, да се веселе Небеса, да се веселе све Небеске Силе. Изгубљен беше овај мој син и нађе се. Изгубљен у прашуми грехова, у паклу греха, у паклу одакле он није видео ни вас браћу своју небеску, ни Мене Оца свог Небеског. Али нађе се, покајањем нађе себе човек, нађе вечнога себe, нађе оно што је бесмртно у њему, нађе оно што је божанско у њему, нађе слику и прилику Божју у души својој. Крене ка Богу и сав припадне Оцу Небеском. Како је кратак пут душе од Бога до греха, од греха до ђавола. Али исто тако, кажу да је обратно, пут од греха до Бога тако далек, тако огромно растојање. Грех одбацује човека од Бога до ђавола, из раја у пакао, из Вечне Истине у лаж. Али – покајање! ето силе, ето силе јаче од пакла! Силази у пакао и душу води до Бога. И зато је велика радост за једнога грешника који се каје вели Спаситељ. Велика радост Анђелима небеским за сваког грешног човека који се каје.

Неће Господ на силу да те васкрсава из твојих смрти, да те отима од греха. Ти треба прво да кажеш Њему: „Господе, овај грех је мучан за мене. Нећу га, има моћи нада мном, ослободи ме! Тада се увек дешава чудо, увек. Ни-

када Господ не остави неуслишену молитву ни највећег грешника. Сетите се Свете Марије Египћанке. Каква грешница, какви греси! У једноме тренутку када се Пресвета Богомајка коснула њене душе, а коснула се тако што је она осетила сав ужас својих грехова тренутно и моментално, осетила сву гадост својих грехова, и решила да се обрати Господу. И Пресвета Богомајка је пригрлила и прихватила и њу, велику и страшну грешницу, одвела у пустињу на подвиге какве је тешко замислити човеку. Та велика и страшна грешница постала је велика покајница и велика подвижница, Света Марија Египћанка.

Нема страшнога греха за човека који бди над својом савешћу, над својим животом. Зна човек, после Господа Христа, после Његовог доласка у овај свет, да нема греха од кога нас Господ ослободити не може, нема греха који човек савладати не може, нема греха од кога се човек одбранити не може. Господ даје силе, само крени напред, завапи као блудни син: „Оче, сагреших небу и Теби.“ Када грешиш, грешиш не само Богу, него свима створењима небеским, али и свима земаљским: грешиш птицама, грешиш цвећу, грешиш дрвећу, грешиш свима живим створовима. И грех је заиста страшан без покајања, толико страшан да он убија, баца у сто смрти, баца у загрљај ђаволу, и у вечни пакао страхота. Несумњиво, зато је Бог и дошао у овај свет, да ту страшну нема, ту аждају која се зове грех, сатре и уништи.

Нема очајања за човека